

POSTANOWIENIE

16 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 16 czerwca 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa H. spółki jawnej w N.

przeciwko K.M.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej K.M.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 12 marca 2025 r., I AGa 142/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od K.M. na rzecz H. spółki jawnej w N. 5400 złotych kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia K.M. do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Pozwana K.M. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 12 marca 2025 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd

drugiej instancji wydając zaskarżony wyrok naruszył art. 65 w zw. z art. 876 § 1 i 2 w zw. z art. 878 § 1 oraz art. 879 § 1 i 2 k.c. przez ich niezasadne zastosowanie, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przyjęcia że skarżąca poręczyła za wszystkie zobowiązania S. sp. z o.o. w K., wynikające z umowy współpracy zawartej z powodem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi.

Skarżąca nie wykazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nie może być bowiem skuteczny zabieg, którym się posłużyła, powołując się w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na naruszenie przepisów wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych (s. 2 skargi). Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżąca nie wyjaśniła, dlaczego jej zdaniem skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ograniczając się tylko do powtórzenia uzasadnienia zarzutów skargi i polemiki ze stanowiskiem powoda prezentowanym w odpowiedzi na skargę.

Ponadto, jest w zasadzie wykluczone, aby naruszenie przepisów prawa materialnego doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych. Jest tak dlatego, że dokonanie ustaleń faktycznych poprzedza proces kwalifikacji prawnej (subsumpcji),

czyli stosowania prawa materialnego. Błąd w ustaleniach faktycznych może być natomiast skutkiem naruszenia przepisów postępowania. Należy jednak przypomnieć, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi, stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zarzuty mające na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji, także pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania przepisów prawa materialnego, również są niedopuszczalne. Nie mogą wobec tego uzasadniać przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a stosownie do art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie obciążył skarżącą kosztami postępowania kasacyjnego.

(D.Z.)

[a.]